

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 6Co/59/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8418200590
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 02. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8418200590.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovéj, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu Mgr. Miloša Koleka v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692 proti žalovanému Z. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. X/XXXX, XXX XX C., o zaplatenie 2.000 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok č.k. 4Csp/14/2018-100 zo dňa 23.11.2018 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Kežmarok (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:
„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni 1 897 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26.07.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.
II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
III. Žiadna zo strán n e m á právo na náhradu trov konania.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca, ktorým bola pôvodne Poštová banka, a.s., IČO: 31 340 890, sa žalobou súdu podanou 14.03.2018 domáhal toho, aby súd uložil žalovanému zaplatiť mu istinu úveru 2.000 eur, kapitalizované dlžné úroky do 28.02.2018 v sume 2.020,72 eura, zmluvné úroky 25,12 % ročne zo sumy 2.000 eur od 01.03.2018 do zaplatenia, úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 2.000 eur od 01.03.2018 do zaplatenia, bankové poplatky 39,61 eura, žiadajúc taktiež, aby súd uložil žalovanému zaplatiť náhradu trov žalobcovi s konaním vzniknutých. Podľa žaloby medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená bola dňa 01.07.2014 pod číslom XXXXXXXXXXX Zmluva o úvere, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté peňažné prostriedky ako úver vo výške 2.000 eur. Žalovaný sa zaviazal sumu úveru vrátiť pri splnení ďalších zmluvne dohodnutých podmienok, tieto povinnosti však nedodržel, ich splnenie má mu uložiť súd.

Súd konštatoval, že žalovaný sa k žalobe nevyjadril.

Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za nesporné to, že medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená bola zmluva, ktorá bola identifikovaná žalobou. Sporným nebolo to, že žalovaný úver veriteľovi nesplácal riadne a včas. Ku dňu 28.02.2018 zaplatil iba 2 splátky, prvú vo výške 60 eur dňa 25.08.2014 a druhú vo výške 43 eur dňa 25.09.2014, zaplatil teda spolu 103 eur. Vo vzťahu k rozdielu medzi sumou istiny úveru a sumou, ktorú žalovaný žalobcovi reálne zaplatil vyhodnotil žalobou uplatnený nárok za dôvodný, t.j. čo sa týka sumy 1.897 eur. Taktiež mal za to, že povinnosťou žalovaného je zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania z dlžnej istiny. Podľa súdu prvej inštancie žalobca na ne má nárok počnúc dňom nasledujúcim po dni určenej žalovanému na zaplatenie celej pohľadávky vo výzve 18.06.2015, t.j. odo dňa 26.07.2015 do zaplatenia (deň nasledujúci po uplynutí 10 dní od vrátenia výzvy žalobcovi). V prevyšujúcej časti žalobu zamietol, nielen ohľadne úrokov z omeškania, ale aj čo sa týka úrokov z úveru. Podľa súdu prvej inštancie v zmluve, ktorá bola zmluvou spotrebiteľskou, absentuje podstatná obsahová náležitosť, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úroku a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2

písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Preto úver považoval za bezúročný a bezpoplatkový. Podľa súdu prvej inštancie ustanovenia zákona upravujúceho náležitosti zmluvy jasne deklarovali aké následky sú spojené s absenciou náležitostí vyžadovaných zákonom. Konštatoval, že jeho právny názor, t.j. názor o potrebe rozčlenenia splátky na istinu, úrok a iné poplatky nie je spôsobilý zmeniť ani rozsudok Súdneho dvora Európskej únie C-42/15. Podľa súdu prvej inštancie pri rozpore medzi Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES a vnútroštátnym zákonom je potrebné vyriešiť otázku či smernici možno priznať priamy alebo nepriamy účinok. Čo sa týka priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami, platí zákaz horizontálneho priameho účinku, smernici nebolo možné priznať ani nepriamy účinok, nakoľko priznanie nepriameho účinku smernice by znamenalo výklad contra legem. V tejto súvislosti poukázal na väčšinové stanovisko občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove, odôvodnenie rozhodnutia Krajského súdu v Prešove 5Co/30/2018 z 13.12.2018 ako aj ďalšie rozhodnutia krajských súdov.

Pri právnom posúdení odkázal súd prvej inštancie na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 52 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2, na ust. § 497 Obchodného zákonníka, na ustanovenia Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch - § 2 písm. d), § 1 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a na ustanovenia Zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - § 7 ods. 2, 4, § 8 ods. 3, 4. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 2 CSP.

2. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. a), f) h) CSP, a to vo vzťahu k výroku, ktorým súd žalobu zamietol. Podľa žalobcu mu súd neumožnil v konaní procesne sa brániť nakoľko ho nevyzval k otázke určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, čím nepostupoval podľa § 129 CSP a § 157 CSP, taktiež nevytýčil termín predbežného prejednávania sporu podľa § 168 CSP. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil pokiaľ mal za to, že vadou zmluvy malo byť to, že neobsahuje výšku, počet a termíny splátok. Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/15 dospel k záveru, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa vo forme splátok, ktoré by mali spresňovať členenie splátok. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 3Cdo/146/2017, ktorý odkázal na eurokonformný výklad ustanovení Zákona č. 129/2010 Z.z. a na rozhodnutia iných krajských súdov. Žalobca uviedol, že zmluvu, nároky z ktorej boli predmetom konania, nie je možné považovať za bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu že neobsahuje výšku, počet a termíny splátok, nakoľko je zrejmé, že zmluva priamo takýto údaj obsahovať nemusí. Žiadal preto, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne, aby odvolací súd žalobe vyhovel.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Po rozhodnutí súdu prvej inštancie žalobca navrhol pripustiť zmenu žalobcu z dôvodu postúpenia žalovanej pohľadávky na nového veriteľa. Uznesením č.k. 6Co/59/2019/176 zo dňa 14.11.2019. Krajský súd v Prešove pripustil zmenu na strane žalobcu tak, že namiesto pôvodného žalobcu, Poštová banka, a.s., Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, bude v konaní vystupovať nový žalobca, BENCONT COLLECTION, a.s., Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava, IČO: 47 967 692.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (ďalej aj len „odvolací súd“) po rozhodnutí o pripustení zmeny na strane žalobcu preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v rozsahu v akom bol odvolaním napadnutý vrátane konania, ktoré mu predchádzalo, majúc na zreteli to, že jeho oprávnením nebolo skúmať vyhovujúci výrok rozsudku, ktorý odvolaním napadnutý nebol.

6. Odvolacia argumentácia žalobcu bola prioritne konštruovaná, ako z jej obsahu vyplýva, na tvrdení o nesprávnom právnom posúdení veci pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že úver, ktorý bol poskytnutý žalovanému, mal by byť úverom bezúročným a bezpoplatkovým z dôvodu absencie náležitostí zmluvy upravenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch.

7. Súd prvej inštancie za základ svojej úvahy odôvodňujúcej „nespôsobilosť“ rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 (Home Credit Slovakia, a.s./Klára Bíroová) zmeniť aplikačnú prax súdov (citovaním viacerých rozhodnutí krajských súdov) mal to, že platí zákaz priameho horizontálneho účinku smerníc Európskej únie, a teda že žiadne ustanovenie smernice nemôže jednotlivcovi ukladať povinnosti, a ako takej nie je možné sa jej dovolávať. S týmto názorom súdu prvej inštancie nie je možné nesúhlasiť, v prípade sporu medzi jednotlivcami smernica sama o sebe nemôže jednotlivcovi ukladať povinnosti. Vyplýva to z bodu 103 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie z 5.10.2004 C-397/01 až

C-403/01. V bode 110 tohto rozsudku je ale tiež uvedené, že z ustálenej judikatúry, počínajúc rozsudkom z 10.4.1984 Von Colson a Kamann (14/83, Zb. s. 1891, bod 26) však vyplýva povinnosť členských štátov dosiahnuť cieľ sledovaný smernicou a táto povinnosť platí pre všetky orgány členských štátov, vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomoci. V bode 113 tohto rozsudku Súdny dvor Európskej únie uviedol, že pri použití vnútroštátneho práva, najmä ustanovení právnej úpravy špeciálne prijatej na vykonanie požiadaviek vyplývajúcich zo smernice, musí vnútroštátny súd vykladať vnútroštátne právo v najvyššej možnej miere v zmysle znenia a cieľov tejto smernice, aby sa dosiahol ňou sledovaný výsledok. Aj v rozsudku z 19.4.2014 C-441/14 Dansk Industri/ dedičia po Karsten Eigil Rasmussen v bode 31 a v rozsudku z 19.1.2010 C-555/07 Seda Küçükdeveci / Swedex GmbH & Co. KG v bode 48 uviedol, že vnútroštátne súdy, ktoré majú podať výklad vnútroštátneho práva, musia zohľadniť všetky prepisy tohto práva a uplatniť výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva, aby bolo v čo najväčšej možnej miere vykladané v zmysle znenia textu, ako aj účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok smernicou stanovený.

Povinnosť súladného výkladu vzniká v prípade, keď smernica nebola správne implementovaná, ale aj v prípadoch, kedy implementačná legislatíva sama o sebe môže byť so smernicou v súlade, ale existuje viac možných výkladov a vnútroštátny súd určuje ten, ktorý požaduje smernica. Súdny dvor požaduje, aby vnútroštátne súdy pri výklade vnútroštátneho práva vychádzali z nevyvrátenej právnej domnienky pre výklad implementačných predpisov, že účelom a cieľom predpisu, ktorý mal zákonodarca v úmysle dosiahnuť, bola plná implementácia smernice (Vnitrostátní aplikace práva Evropské únie, Praha, C.H. Beck, 2011, str. 154 až 164).

Ústavný súd Českej republiky pri takmer zhodnom článku 1 ods. 2 Ústavy Českej republiky a Slovenskej republiky, povinný eurokonformný výklad označil za ústavný princíp (nález Pl. ÚS 66/04).

Povinnosť vnútroštátnych súdov členských štátov realizovať konformný výklad vnútroštátneho práva vo vzťahu k smernici vzniká po uplynutí lehoty pre jej prebratie (rozsudok zo 4.7.2006 C-212/04 Konstantinos Adeneler a ďalší v. Ellinikos Organismos Galaktos (ELOG)).

8. Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí citoval viaceré rozhodnutia krajských súdov, ako aj väčšinové stanovisko Občianskoprávneho kolégia Krajského súdu v Prešove naznačujúc tým ustálenosť rozhodovacej praxe k tejto problematike. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na čl. 2 ods. 2 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého ustálenou rozhodovacou praxou, v dôsledku ktorej môže každý legitímne očakávať rozhodnutie v jeho konkrétnej veci je rozhodovacia prax najvyšších súdnych autorít. Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach (3Cdo/6/2017, 3Cdo/126/2018, 4Cdo/211/2017, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/65/2018, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 5Cdo/132/2017, 2Cdo/235/2017, 7Cdo/98/2018) opakovane vyslovil názor, že eurokonformným výkladom nie je možné dospieť k inému záveru ako k takému, že pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) Zákona č. 129/2010 Z.z. uvádzal, že zmluva má obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úroku a iných poplatkov, nemá za to vykladať tak, že splátka má byť rozčlenená na istinu, úrok a poplatky, ale tak, že všetky tieto zložky ktorým je splátka tvorená sa uhrádzajú naraz, v konkrétne určený deň splatnosti splátky. Odpoveď na úvahu súdov v tom zmysle, či rozsudok Home Credit Slovakia, a.s./Bíroová z hľadiska výkladu platí aj na zmluvy uzatvorené pred rozhodnutím Súdneho dvora EÚ 42/15 dal Súdny dvor Európskej únie v rozsudku C-331/2018 z 05.09.2019, podľa ktorého vysvetlenie dané rozsudkom C-42/15 sa má uplatniť na zmluvu uzatvorenú pred vyhlásením rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej úpravy. Podľa tohto rozsudku súdy musia zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru a vychádzať z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je zlučiteľný s cieľmi smernice.

9. Vychádzajúc z dôvodov uvedených v predchádzajúcom bode tohto uznesenia a toho, že jedným zo základných princípov civilného sporového konania je princíp právnej istoty (čl. 2 CSP), spočívajúci v tom, že ak sú právne a skutkové okolnosti prejednávanej veci obdobné, mal by súd vychádzať z ustálenej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý je jednou z najvyšších súdnych autorít, nie z rozhodnutí súdov, ktoré tento status nemajú, pokiaľ sa pri odklone s právnym názorom najvyššej súdnej autority nevysporiada, nezostávalo odvolaciemu súdu iné ako rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách podľa § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V priebehu ďalšieho konania súd prvej inštancie žalobou uplatnený nárok z hľadiska práva žalobcu na plnenie, o ktorom nebolo právoplatne rozhodnuté, opätovne posúdi, súc viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyplýva z dôvodov, pre ktoré bol rozsudok v zamietavom výroku zrušený (§ 391 ods. 2, 3 CSP).

10. V novom rozhodnutí rozhodne opätovne o trovách konania, vrátane trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

11. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.